A°. 1842. N°. 56.

DONDERDAG DEN 14den JULIJ.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 12 Julij 1842.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van den 11den dezer maand, No. 1153 | 957, zijn aan de minderjarigen HENDRIK ANTHONIJ ODRAG, JACOBA HENDRINA ODRAG, CHRISTINA MARIA ODRAG en LOUISA JOHANNA ODRAG gepermitteerd geworden, om in plaats van den door hen gevoerd wordenden familie-naam, dien van VAN GARDO aan te nemen, en zich alzoo te noemen:

HENDRIK ANTHONIJ VAN GARDO.
JACOBA HENDRINA VAN GARDO.
CHRISTINA MARIA VAN GARDO; en
LOUISA JOHANNA VAN GARDO.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 9den dezer, de Engelsche Schoener *Jane*, Kapt. J. Blackgrove, van Demerary, hebbende 3 dagen reis.

Den 11den, de Engelsche Stoomboot *ACTION*, Kapt. C. M. CHAPMAN; Passagiers: de Heeren Farwell en Vries.

UITGEKLAARD.

Den 12den; de Nd. Am. Brik *Grand Turk*, Kapt. M. A. Parsons, naar Boston, lading: 474 vaten Melassie, 3 Tamarinde en 3 Slanghout Balken en 12 dito Planken.

UITGEZEILD.

Den 13den, de Engelsche Stoomboot *ACTION*, Kapitein C. M. CHAPMAN.

Publieke Veilingen.

Door- en ten huize van den Vendumeester
M. A. KEIJSER.
MAANDAG, 11 JULIJ 1842.

Het *HUIS* en Verërfpacht *ERF*, aan de *Saramacca Straat*, La. E. No. 2; aankomende den Boedel wijlen SALOMON DE VRIES. — *f* 9,400. — E. S. SAMSON.

In de *Amsterdamsche Couranten*, leest men het volgende uit Parijs:

Een hoogst zonderling iets houdt tegenwoordig de aandacht van de Akademie van wetenschappen geboeid. In een' bijzonderen brief uit Arnay la-Duc, een stadje in het arrondissement van Beaume, departement van de Cote d'Or, werd namelijk verzekerd, dat eene vrouw aldaar bevallen was van een kind, waaraan de naam van *Cycloop* zoude voegen, alzoo het ter wereld gekomen is met slechts een enkel in midden van het voorhoofd geplaatst, maar overigens zeer wel gevormd oog. De gewone plaats der oogen is, even als in een beeldhouw-werk, slechts even aangeduid. Het kind was nu reeds eenige maanden oud en genoot eene volmaakte gezondheid.

— De Kapitein van een dezer dagen te Havre uit Nieuw-Orleans, aangekomen schip, verhaalt aldaar getuige te zijn geweest van het volgend treffend voorval: Een knaapje van tusschen de tien en twaalf jaren, zoon van een' Amerikaanschen kapitein, was, om zijne vlugheid te doen bewonderen, aan boord van het schip zijns vaders, tot geheel in den top van den mast geklommen en boven op den bol van den bramsteng gaan zitten, de beide armen om den bliksem-afleider slaande. Maar toen hij nu weder wilde afklimmen, bevond hij zich in de grootste verlegenheid. Hij moest zich langs den rand van den bol laten glijden, zich aan de handen laten hangen en dezelve beurtelings los laten, om alzoo den dwarssteng onder den bol te grijpen. Hiertoe nu ontschoot hem de moed en hij begon om hulp te roepen. De matrozen wisten geen raad om hem die te brengen en riepen op hunne beurt den kapitein. Deze verschijnt op het dek, slaat naauwkeurig den gevaarlijken toestand van den knaap gade, ijlt naar de kajuit, maar komt oogenblikkelijk weder, hebbende in de eene hand een geweer en in de andere eenen roeper. *Spring dadelijk in zee, of ik schiet je dood*, is het eenige wat hij het kind toeroept. Deze geene andere keuze overziende, neemt kort beraad en waagt den sprong. De vader en zijne matrozen doen hetzelfde en grijpen het jongske, op het oogenblik dat hij weder boven komt. Nu geeft de vader opheldering van zijn schijnbaar zonderling en wreed gedrag »Nog slechts een oogenblik, zeide hij, en de duizeling had den jongen aangegrepen, dan was hij op het dek gestort en deerlijk omgekomen; het springen in zee was dus zijne eenige kans van redding." Deze gelukkige tegenwoordigheid van geest des vaders is het behoud des zoons geweest.

— Uit de *Courrier Français:*

Men vertoont op dit oogenblik te Londen, het geraamte van een uit de aarde gegraven dier, ontdekt in de onde bedding van eene rivier van Amerika. Het is grooter dan de grootste olifanten, in die evenredigheid als de tijger tot de kat staat; want de Leviathan is 25 voet hoog en 20 voet lang. Uit de beenderen van deszelfs bekkeneel komen twee zijdelingsche slagtanden te voorschijn, wel 18 voet gebogen in de uitgestrektheid, zoo als de voelhorentjes van eenen kever, geheel verschillend van de gewone slagtanden van den olifant. Men denkt dat deze hoornen dienden om zich eenen doortogt in de bosschen te banen, door de boomen op deszelfs weg omver te werpen. De gewrichten van deszelfs knieën bevinden zich op de buiten zijde, zoo dat het al hinkende moest loopen even als met houten beenen. Men toont ook eene groote hoeveelheid steenen en pijlen op de plaats der uitgraving gevonden; hetgeen bewijst dat dit dier, bedekt met pijlen hetzelve door wilden toegeworpen, zich in de rivier is gaan dompelen waar het gestorven is, de Leviathan is een alles etend dier.

ADVERTISSEMENTEN.

(22647) De Exploicteur bij het Geregtshof te, *Suriname*, zal op Vrijdag den 15den Julij 1842, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Lodewijk, Maria, Betseba, Adriana, Thomas 1o., Jansje, Catharina, Cocquette, Frans, Thomas 2o.* en *Theresia*; aankomende D. J. LOTH.

Paramaribo, den 9 Julij 1842.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(22634) In den vroegen morgen van den 11den dezer, overleed alhier de Edel Groot Achtbare Heer HANS KLINT, in den ouderdom van 68 jaren, 7 maanden en 11 dagen.

In onderscheidene betrekkingen, als van Lid van het voormalige Hof van Civile Justitie, van het Hof van Policie en Criminele Justitie, van den Hoogen Raad der Nederlandsch West-Indische Bezittingen en eindelijk van den Kolonialen Raad, had hij, zooveel dit in zijn bereik viel, medegewerkt tot bevordering van de welvaart dezer volkplanting. Als mensch en burger genoot hij, gedurende eene reeks van jaren, welverdiend, de achting van het algemeen. Zijne nagedachtenis zal voorzeker bij alle weldenkenden in zegening blijven!

Paramaribo, den 13 Julij 1842.
De Executeuren Testamentair,
N. G. VLIER.
J. J. LEIJSNER.

Veroveringen en tegenspoeden der Engelschen in Midden-Azië.

(*Vervolg en slot van No 55.*)

Den 2den November, op allerzielendag, »een dag (zegt een Engelsch relaas), die in onze Afghansche geschiedboeken nimmermeer vergeten zal worden," barst een verschrikkelijke opstand te Caboel uit. Eene bende der insurgenten begon den moord met verscheiden officieren aan te grijpen, die de stad doorreden. Het eerste slagtoffer was de heldhaftige *Alexander Burnes*; hij werd onder het te paard stijgen door eenen Armeniër gedood, die bij hem in zijne dienst had Zijn broeder *Charles Burnes* werd aan zijne zijde om hals gebragt; en een ander officier onder de oogen van Schah *Soedja* zelven in stukken gehouwen. — Welдra was geheel de stad onder de wapenen, de bazars werden geplunderd, de huizen overweldigd en verwoest. De aanval kwam zoo plotseling, dat de insurgenten terstond van de stad en de voorraad magazijnen meester waren en de Engelschen dwongen in de citadel, het Boela-Hissar, te vlugten. Schah *Soedja* sloot zich in dit kasteel op, terwijl de Engelsche gezant, Sir *William Macnaghten* zich in een, vijf eng. mijlen van de stad gelegen kamp verschanste, waar Generaal *Elphinstone* kommandeerde. De Engelschen bezaten ongeveer zestienhalf duizend man, en hetgeen bewijst hoe ontzend de opstand was, de belegerden hebben zich gedurende twee maanden, dat hij geduurd heeft, aanhoudend tot verdediging moeten bepalen, zonder eene eenige maal buiten hunne verschansingen te durven komen.

Ondertusschen was al het omliggend land onder de wapenen; allerwege rezen de stammen op en kwamen zich bij de opstandelingen van Caboel voegen. Generaal *Nott*, die met een sterk garnizoen Candahar bezet hield, zond drie Indische regementen tot hulp naar Caboel af; vruchteloos echter poogden dezen zich eenen weg door de sneeuw te banen; zij worstelden voort tot Ghizni, maar daar, noch lastdieren noch voorraad meer hebbende, keerden zij naar Candahar terug, Ghizni en Caboel zonder eenige hoop latende om voor de lente ontzet te worden.

Kapitein *Woodburn*, met honderd dertig man van Ghizni vertrokken en onderweg door de opstandelingen bestookt, was in een fort geweken. Aldaar door vier à vijf duizend man belegerd, deed hij eenen uitval in twee afdeelingen, de eene onder zijne onmiddelbare aanvoering, de andere onder bevel van een inlandsch officier. Zich in het digtst der vijanden geworpen hebbende, werd hij in stukken gehouwen en zijne bende tot den laatsten man verslagen; de andere divisie poogde zich den weg naar Ghizni te banen, maar slechts vijf man ontkwamen om het lot hunner krijgsmakkers te verhalen.

Een ander Engelsch officier, Kapt. Ferris,

met twee honderd vijftig man in een ellendig fort belegerd, waar hij zich verscheiden dagen lang reeds tegen drie of vier duizend Afghans verdedigde, en slechts nog vijf en twintig patronen hebbende, nam mede het besluit zich door den vijand heen te slaan. Hij had zijne vrouw en zuster bij zich. Men bond de beide dames achter op de paarden van twee Indische ruiters, plaatste haar in het midden van het carré, en na een afgrijselijk gevecht bereikte de kleine troep een ander fort, van waar het haar gelukte, onder geleide van gidsen, Peschawer te bereiken. Dus zagen de Engelschen zich overal omsingeld en als gejaagde dieren op het spoor vervolgd. Te Caboel werd intusschen de opstand gedurig meer in een geregelden vorm gebragt; naar men zegt, was er een zoon van *Zehmam* Schah, den blinden broeder van Schah *Soedja*, tot koning uitgeroepen. De gemeenschap was tusschen de Engelschen in het kasteel en de Engelschen in het verschanste kamp afgesneden, de stad lag tusschen beide en was in de magt der Afghans. Het van Candahar gezonden hulp-korps had op zijne stappen moeten terugkeeren, de brigade van den Generaal *Sale*, die te Jellalabad stond, was teruggeroepen, maar met geene mogelijkheid kon zij door het Khoerd-Caboel terugkomen, zonder in die engte tot den laatsten man te sneuvelen. Er was dus geene hulp hoegenaamd te wachten vóór de lente en de belegerden hadden geenen proviand meer.

Deze akelige tijdingen waren het, welke de jongst vorige Indische post reeds in Engeland aanbragt. Zij dompelden er alles in verslagenheid. De kwaadspellendste geruchten verspreidden zich; de eerste minister ontkende ze flauwtjes en met droefheid in het parlement, daarbij het land op de treurigste mededeelingen voorbereidende. En werkelijk, sedert lang had de Britsche magt in geen deel der wereld zoo hard eenen slag ondergaan.

De laatst ontvangene tijdingen hebben alle beduchtheden geregtvaardigd. Engelands beste bloed heeft al wederom gestroomd, en sedert den 2den November tot den 25sten December was de opstand geenen enkelen dag verflaauwd. 28 Engelsche officieren waren of gesneuveld of gewond, en de wraakgierige Afghans bleven hunne op het uiterste gebragte vijanden onverbiddelijk bestoken. Alle dagen vielen er gevechten voor; tien duizend lijken van menschen en dieren verpestteden de lucht en vermeerderden nog het ijselijke der belegering. In de citadel, waar *Soedja* zich bevond, dien zijne getrouwe onderdanen bezig waren uit te hongeren, had men even min kruid als leeftogt meer. In het kamp van Generaal *Elphinstone* waren de mondbehoeften mede schaarsch. Den 25sten November was *Ackbar*-Khan, de meest geliefde zoon van *Dost-Mahomed*, zich bij de opstandelingen komen voegen en eene betere regeling aan hunne aanvallen geven. Den 9den December waren er, zegt men, nog slechts voor drie dagen levensmiddelen in het kamp, en in de citadel leefden de belegerden reeds acht dagen lang van paardenvleesch.

Door hongersnood en verlatenheid overmand verzochten eindelijk de Engelschen om te kapituleren. Den 25sten November, kersdag, begaf Sir *William Macnaghten* zich naar de hoofden der Afghans om daarover te handelen. Hij had vier officieren en acht soldaten bij zich. De zamenkomst had plaats op eene brug, tusschen de stad en het kamp gelegen. *Ackbar*-Khan kwam er met weinig volks; maar sedert is men te weten gekomen, dat hij zestien ruiters in hinderlaag gelegd had. Men weet nog niet juist, wat er bij dit gesprek is voorgevallen, maar het was zeer onstuimig. De Afghansche opperhoofden wisten, dat de Engelschen van hunne genade afhingen, en deze van hunnen kant hadden hunne achtbaarheid als Europeanen en hunne trotschheid als Engelschen te handhaven. Zij bleven noch aan eene noch aan de andere in gebreke Zij waren alleen, ver van alle hulp, bedolven in wildernissen, die rondom door de sneeuw gesloten waren, omsingeld door vijfendertig duizend vijanden, uitgehongerd en tot op de lente verlaten, en niet te min riep de dappere en fiere Engelschman, toen hij de voorwaarden vernam, welke zijne overwinnaars hem wilden opleggen, vol gramschap opspringende, uit: »Liever sterven dan zulk eene schande! Wij stellen ons vertrouwen op den God der heirscharen en in zijnen naam braveren wij onze vijanden!" Toen nu de afgezant zich hier op weg begeven wilde, loste *Dost-Mahomed's* zoon een pistoolschot op hem, maar miste; vervolgens, bij een tweede schot hem midden in de borst treffende, velde hij hem dood ter neder. Een der officieren trok den degen en stortte op den moordenaar in, maar werd in stukken gehouwen. Toen renden de in hinderlaag gelegde ruiters op de ongelukkige bende aan; de drie officieren werden gevangen genomen, maar aan de soldaten gelukte het om te ontkomen en weder binnen het kamp te geraken, alwaar zij de tijding van Sir *William Macnaghten's* dood aanbragten. Het schijnt dat men afschuwelijke barbaarschheden op zijn lijk gepleegd heeft. De Afghans sneden aan hetzelve het hoofd af, staken het op de punt eener piek, met den groenen bril, dien de ongelukkige Engelsche gezant gewoonlijk droeg, op den neus stopten hem stukken van zijn eigen ligchaam in den mond, en na dit bloedige zegeteeken in triumf rondgedragen te hebben, stelden zij het op eene der poorten van Caboel ten toon.

Nadat *Burnes* en *Macnaghten* vermoord waren, ging het bevel op den Majoor *Eldred Pottinger* over, denzelfden, die zich door het verdedigen van Herat beroemd gemaakt heeft. Het schijnt, dat de Engelschen nog acht dagen lang, half dood van honger en van koude, in hun kamp gebleven zijn Eindelijk sloot Majoor *Pottinger* met *Ackbar*-Khan eene overeenkomst. Men weet niet, wat den opstandelingen daarbij beloofd werd, maar zes, door het lot gekozene officiers moesten als gijzelaars in hunne handen blijven. Hier tegen verbonden de Afghans zich, den aftogt der Engelschen niet te zullen ontrusten, en deze verlieten den 5den Januarij die noodlottige plaats. Om naar Jellalabad te geraken, moesten zij negentig mijlen door sneeuw en bergen afleggen en die verschrikkelijke engten doortrekken, waarin Generaal *Sale* bijna verzwolgen was geworden. Het schijnt dat men, zeventien mijlen ver van Caboel gekomen, tot eene hoogte van elf honderd voeten moet opstijgen, alvorens het Khoerd Caboel binnen te treden. Daar vindt men eene engte van zes mijlen lengte en twee honderd schreden breedte, en de weg leidt er drie en twintig maal over de rivier, die haren naam aan den pas geeft. Al het overige van den weg, tot aan Jellalabad, is eene achtereenvolgende reeks van bergen en rotsen, waar weinige honderd man een leger verdelgen kunnen.

In dien noodlottigen doortogt moest het rampspoedig Engelsche legertje zich wagen; naauwelijks was het tusschen de bergen, of het werd door bijna onzigtbare vijanden verplet. De soldaten hadden geene twintig patronen en het schijnt dat er drie dagen lang een ijselijk gevecht geleverd is; waarin men met de bajonet rotsen bestormen moest, in welke onkwestbare vijanden verborgen lagen. De vrouwen werden verlaten, en een geleide van Afghans bragt ze weder naar Caboel. Onder deze vrouwen waren vijftien echtgenooten van officieren met hare familie. Men zegt dat de vrouw van Kapitein *Trevor* zeven lieftallige Engelsche kinderen bij zich had. Generaal *Elphinstone* werd gevangen genomen; het was nog een der officieren, die den slag van Waterloo hadden bij gewoond. Na het gevangen nemen van hunnen bevelhebber, liepen de soldaten uiteen, verstrooiden zich in de rotsen en sneuvelden onder het mes. Het overschot der Engelsche armee, der armee die zegevierende den Indus overweldigd had, stierf dus, gekleed als slagtvee; en van de vijf duizend man, die uit Caboel opgerukt waren, bereikten enkelen slechts Jellalabad. Gedurende dien tijd stonden de hun uit Indië te hulp gezondene troepen, welken de echo's hun angstgeschrei toebragten, aan de andere zijde der bergen, trillende van woede, te wachten, dat de lente hun een' weg door de sneeuw zou banen.

De les zal den Engelschen heugen. Nog nimmer hebben zij in Azie een' zoo plotselingen, zoo eenparigen, zoo nationalen opstand gezien. Voor de eerste maal zijn de Aziaten elkander trouw gebleven; er heeft zich onder hen niet een eenige verrader opgedaan. Afgrijzen, voor Engeland, haat voor den Koning, welken het hun gegeven had, hebben hen tot eene eenige natie vereenigd. *Dost-Mohommed* is sedert twee jaren te Loudianah de gevangen der Engelschen. Er bestaat in de raadsvergaderingen van Indie eene sterke partij, die hem in de plaats van Schah *Soedja* zou wenschen te zien, en velen denken nog tegenwoordig, dat dit het eenige middel is, om een einde te maken aan den oorlog. Maar Engeland is gedoemd om in zijnen misslag te volharden. Het weet dat zijne magt in Azie slechts op den zedelijken schrik berust, welken het den volken inboezemt. Voor Engeland is deinzen de dood. Het is den Indus overgegaan, gaat het terug, zoo geldt zijn wijken voor vlugt. Tegen de plegtigste waarschuwingen zijner bekwaamste mannen aan, heeft het zijnen degen buiten het bereik van zijnen arm geworden; wil het niet ontwapend blijven, moet het dien terug gaan halen. Wij hebben dan te wachten dat, met de ophandzijnde lente, Engeland den veldtogt in Caboel hervat; ongetwijfeld zullen wij het er zien zegepralen, maar die zegepralen liggen onder den vloek der onvruchtbaarheid, en Engelands heerschappij zal geene andere zijn, dan die over de vrees. Zullen de Engelschen over de gedenkwaardige ramp, die zij ondergaan hebben wraak nemen? Zullen zij dat stelsel van bevrediging ten uitvoer leggen, hetwelk nog onlangs een van de officieren hunner Indische armee met zulk eene wreedaartige naïveteit te kennen gaf, door te zeggen: »Ik acht den zetregel *vae victis* van eene volstrekte noodwendigheid in Indie. Daar hebben wij onze naburen steeds zwaarder slagen toegebragt door de vrees, welke zij voor onze gramschap koesteren, dan door de grootte onzer magt. Gestrengheid is niet alleen de meest wijze staatkunde der sterken jegens de zwakkeren, het is ook de meest barmhartige, want daar alle aanval tegen ons gezag steeds onveranderlijk eene oorzaak van moord en wraak geweest en steeds mislukt is, is het veel menschelijker, om datgeen, hetwelk mislukken moet, te voorkomen, dan het, na de onderneming, te straffen." Maar de Engelsche mogen vrij, zoo erg zij willen, Caboel verwoesten, deszelfs steden slechten en deszelfs bevolking verdelgen, zij zullen nimmer in dat land eene vaste heerschappij vestigen, zonder er een bezettings-leger te onderhouden, dat hen zal uitputten. Door de ondervinding geleerd, wachten de Afghans de Engelschen niet meer in het open veld af. Zij sluiten zich, met hunne kudden in het gebergte op en verwoesten zelven het land, om den vijand uit te hongeren.

Thans ondervinden de Engelschen een bitter, maar te laat komend berouw over het ondankbare werk, dat zij begonnen hebben: hunne veroveringen aan gene zijde van den Indus zijn een ware kanonskogel, dien zij, aan hunnen voet gehoeid, voortslepen; maar al de onafhankelijke vorsten van Indië houden het oog op hunne bewegingen gevestigd, zij bespieden hen als eene prooi en wachten met ongeduld naar het oogenblik, waarop zij hen zullen zien verslappen. In eigenlijk Indië is voor geenen opstand te vreezen; maar de onafhankelijke vorsten, die het van alle zijden omgeven, zijn als zoo vele zwaarden van *Damocles*, die Engeland boven het hoofd hangen. Tot nog toe hebben de Sickhs van het Punjab of rijk van Lahore zich niet verroerd, ofschoon de Engelsche invloed sedert *Runjet Singhs* dood sterk bij hem verminderd is Die buitengewone man, de gastheer en beschermer van Generaal *Court* en van Generaal *Ventura*, en de getrouwe bondgenoot van Engeland is, gelijk men weet, in 1839 gestorven. Het uitgestrekte rijk, hetwelk hij gestikt heeft, vervalt, nu de magtige hand die het heeft daargesteld, het niet langer ondersteunt. Zijn zoon *Kurruch Singh* was zoo uitgemaakt de vijand van Engeland, dat Lord *Auckland* bezig was twintig duizend man tegen hem af te zenden, toen hij vergiftigd werd, en zijn zoon, *Nao-Nihil Singh* werd, toen hij van zijns vaders begrafenis terugkeerde, door eenen balk verplet. Er bleef nog slechts een onderstelde zoon van *Runjet-Singh* over: Engelands belang was, hem op den troon te handhaven en tot zijnen vriend te maken; *Runjets* rijk viel snel uit elkander, de opperhoofden maakten zich onafhankelijk en bragten afzonderlijke legers op de been en *Schere-Singh* vroeg Lord *Auckland* om hulp; maar Caboel en China vorderden al de oorlogskracht van Indië. Evenwel, daar de veiligheid der Engelschen in het land van Caboel, van de vriendschap van dat van Punjaut afhangt, is het waarschijnlijk dat de Indische regering tusschen beide komen zal.

Nepaul, dat ten noordoosten van Indië ligt en aan het land Pain-Jaub als ook aan China grenst, is op het punt om in opstand te geraken. Na den laatsten oorlog, welken zij in dat land gevoerd hebben, hebben de Engelschen den misslag begaan, al de forteressen overeind te laten blijven. Zij hebben bij een traktaat den souverein van Nepaul veroorloofd een leger van vijftien duizend man te onderhouden; maar deze onderhoudt er drie, welke bij beurtwisseling dienst doen, hetgeen hen eene, steeds tot aanval bereidt zijnde krijgsmagt van vijf en veertig duizend man verschaft. Van den kant van het groote rijk der Birmans ontstaan voor de Indische regering redenen van ongerustheid. Telkens komt er berigt dat Keizer *Tharawaddie*, met legers van fabelachtige sterkte naar Indië afkomt, en nog weinig maanden geleden was Engeland bezig eene expeditie tegen hem uit te rusten. Al deze vijanden wachten slechts naar een sein om los te breken; de Engelschen leven in hun midden als die mannen die midden onder wilde dieren leven en dezelve zegt men door de krachten der strakheid van hunnen blik weten te temmen. Noghans is het niet hierin, dat Engelands grootste gevaar gelegen is; het ligt in die noodlottigheid, welke het schijnt te doemen om zich gedurig uit te breiden. Het verzwakt zich door eene uitzetting zonder doel en zonder grenzen; even als het van binnen bezwijkt onder de teugelooze voortbrengingskracht zijner kunstvlijt, buigen van buiten zijne armen onder het gewigt dier doodelijke veroveringen, tot welke het onwederstaanbaar voortgesleept wordt.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.